Annus XVI - Vol. XVI 1 Augusti 1924 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutiones Apostolicae de Anno Iubilaei, p. 305. - Litterae Apostolicae, p. 321. - Epistolae, p. 326.

Acta SS. Congregationum: *S. Congregatio Consistorialis:* Proviso Ecclesiarum, p. 331. - *S. C. Concilii:* Epistola de religiosa puerorum institutione, p. 332. - *S. C. Rituum:* Bobien. Decretum super dubio de *Tuto* in causa beatificationis ven. Antonii M. Gianelli, p. 334.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica:* I. Monita ad Confessarios de usu facultatum absolvendi et commutandi vertente Anno Iubilaei, p. 337. II. Decretum de indulgentia Portiunculae, p. 345.

Diarium Romanae Curiae: Udienze diplomatiche. - S. Congregazione dei Riti: Congregazioni Generale, Ordinaria e Antipreparatoria. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 348-352.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24
Unius fasciculi, Lib. 3 —

• *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* • (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 8 - 1 Augusti 1924)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

I. *Ex quo primum.* - Suspenduntur indulgentiae et facultates vertente Anno universalis Iubilaei 1925. - *5 iulii 1924* . . 305

II. *Si unquam alias.* - Poenitentiariis aliisque in Urbe confessariis facultates extraordinariae pro Anno Iubilaei conceduntur. - *15 iulii 1924* 309

III. *Apostolico muneri.* - Indulgentiae Anni Iubilaei 1925 conceduntur monialibus aliisque stabili impedimento detentis, cum opportunis facultatibus circa absolutiones et votorum commutationes. - *30 iulii 1924* 316

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Sanctuarium Lapurdensis Virginis.* - Basilicae minoris titulo et privilegiis honestatur sanctuarium Beatae Mariae Virginis Lapurdensis, in loco Oostacker, dioecesis Gandavensis. - *4 iunii 1924* . 321

II. *Inter potiora.* - Titulus Basilicae minoris pro sanctuario Mariascheinensi Beatae Mariae Virgini Perdolenti dicato in dioecesi Litomericensi. - *6 iunii 1924* . . . 322

III. *Inter Silesiae.* - Abbatia Grissoviensis, in dioecesi Wratislaviensi, restituitur sub vetere titulo Domus Gratiae Sanctae Mariae et unitur Congregationi Beuronensi Ordinis Sancti Benedicti. - *19 iunii 1924* 323

EPISTOLAE

I. *A dilecto filio.* - Ad R. P. D. Leopoldum Prečan, archiepiscopum Olomucensium: de Conventu quarto in civitate Welehrad, prope sepulchrum S. Methodii episcopi, habendo, pro dissidentium Orientis Ecclesiarum unione. - *21 iunii 1924* . . . 326

II. *Quod Consilium.* - Ad Emum P. D. Gulielmum titulo S. Crucis in Hierusalem S. R. E. presb. card. Van Rossum, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praefectum: quem legatum suum mittit ad XXVII universalem Conventum eucharisticum Amstelodami habendum. - *2 iulii 1924* 327

III. *Die undevicesimo.* - Ad R. P. D. Ioannem Roessler, episcopum Sancti Hippolyti: quinquagesimo appetente natali sacerdotii eius. - *8 iulii 1924* 329

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Provisio Ecclesiarum 331

S. CONGREGATIO CONCILII

Epistola ad omnes locorum Ordinarios: de religiosa puerorum et adolescentium institutione. - *24 iunii 1924* 332

S. CONGREGATIO RITUUM

Bobien. seu Placentina et Ianuen. - Super dubio de *Tuto* in causa beatificationis et canonizationis ven. Servi Dei Antonii M. Gianelli, episcopi Bobiensis, fundatoris Congregationis Filiarum Mariae Sanctissimae ab «Horto» nuncupatarum. - *20 iulii 1924* 334

ACTA TRIBUNALIUM

S. POENITENTIARIA APOSTOLICA

I. Monita de usu facultatum confessariis per Annum Sanctum tributarum deque ratione indulgentiae Iubilaei lucrandae, ad normas Constitutionum Benedicti XIV et Leonis XIII exarata, auctoritate Ssmi D. N. Pii Pp. XI ad hodiernam disciplinam accommodata eiusque iussu edita. - *31 iulii 1924* 337

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

II. Decretum de normis in concedenda et lucranda indulgentia Portiunculae - *10 iulii 1924* 345

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze diplomatiche 348

II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generale, Ordinaria e Antipreparatoria* 348

III. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 349

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 351

V. Necrologio 352

Annus XVI - Vol. XVI 1 Augusti 1924 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SUSPENDUNTUR INDULGENTIAE ET FACULTATES VERTENTE ANNO UNIVERSALIS IUBILAEI MDCCCCXXV.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex quo primum, non sine afflatu divino, constitutum est, ut Iubilaeum maximum hac Alma in Urbe, certo quodam annorum intervallo, haberetur, nulla unquam temporum, rerum itinerumque condicio multitudines hominum prohibuit, quominus huc per Annum Sanctum confluerent. Christifidelibus enim cuiusvis ordinis, vel ipsa imperatoria regiaque dignitate ornatis, ut litterarum monumenta testantur, religioni fuit ad hanc convenire Apostolicam Sedem, ut ab Episcopo Romano Petrique successore, qui germanus doctrinae sanctae custos interpresque esset, idemque vitae supernaturalis fons purus atque integer, haurirent coram, unde in fidei communione confirmarentur et mores in vinculo perfectionis – quod est caritas – ad altiorem sanctitatem componerent. Ut igitur fideles quam plurimi et heic quaererent, quae una in Urbe invenirentur, copiosiora pietatis

expiationisque adiumenta, et principem inviolatamque Romanae Ecclesiae auctoritatem praesentes agnoscerent, decessor Noster Sixtus IV, anno MCCCCLXXIII, decrevit, ut, promulgata Iubilaei Indulgentia, iam ceterae omnes poenarum relaxationes, aut concessae aut concedendae, itemque facultates cuivis factae, extra Urbem, Apostolicae Sedis nomine atque auctoritate dispensandi absolvendique in utroque foro, per Annum piacularem conquiescerent ac suspenderentur. Ab eiusmodi quidem disciplina, quam deinceps, pro temporum rerumque varietate, decessores Nostri haud modice temperaverunt, eo minus Nobis deflectendum hodie esse censemus, quo facilius commodiusque itinera, vel creberrimorum agminum, apparari atque haberi contingit, et quo pluris religionis et societatis ipsius humanae interest, frequentissimos ad Apostolorum limina convolare peregrinos, ut arctius cum hoc unitatis catholicae centro cohaereant nobilissimosque caritatis pacisque sensus ac spiritus inter se alant ac foveant. Huc praeterea accedit, quod pium tot Romam coeuntium filiorum Nostrorum spectaculum, etsi tanto disiunguntur a Nobis terrae marisque intervallo, fieri non poterit quin acatholicos bene animatos percellat et acriore afficiat desiderio religiosae unitatis.

Itaque, auctoritate Nostra apostolica, usitatas indulgentias et facultates Nostro nomine extra Urbem exercendas, ut decessores Nostri simili in causa decreverunt, sic Nosmet per totum Anni Sancti decursum intermitti suspendique decernimus, iis tamen exceptis quas enumeraturi sumus.

Etenim ex indulgentiis, quae pro vivis concessae sunt, has, quae sequuntur, integras atque immutatas permanere volumus:

I. Indulgentias *in articulo mortis* lucrandas.

II. Eam, qua frui omnibus licet, quotquot, ad sacri aeris pulsum, *Salutationem angelicam*, aliamve pro temporis ratione precationem, recitaverint.

III. Indulgentias iis tributas qui pie templa inviserint, ubi Sacramentum augustum *quadraginta horarum* spatio adorandum proponitur.

IV. Indulgentias, quas eos lucrari decretum est, qui Sacramentum augustum, cum ad aegrotos defertur, comitentur, aut cereum vel facem per alios ferendam ea occasione mittant.

V. Indulgentiam, toties quoties lucrandam, iis concessam, qui Sacellum Portiunculae in templo S. Mariae Angelorum, prope Assisium, pietatis causa, adierint.

VI. Indulgentias, quas S. R. E. Cardinales, Apostolicae Sedis Nuntii, itemque Archiepiscopi et Episcopi in usu Pontificalium aut impertienda benedictione aliave forma usitata largiri solent.

Ceteras omnes indulgentias plenarias et partiales, aut ab Apostolica Sede directe concessas, aut ab aliis quoquo pacto concessas concedendasque ex facultate iure ipso vel peculiari indulto sibi facta, decernimus, per totum Annum Sanctum vivis nequaquam prodesse, sed tantummodo vita functis. Praesentium interea auctoritate Litterarum praecipimus ac mandamus, ut, praeter Indulgentias Iubilaei easque, quas superius singillatim excepimus, nullae praeterea aliae uspiam, sub poena excommunicationis ipso facto incurrendae aliisque poenis arbitrio Ordinariorum infligendis, publicentur, indicantur vel in usum demandentur.

Ad illud idem propositum, ad quod indulgentiarum intermissio spectat, facultates et indulta absolvendi etiam a casibus Nobis et Apostolicae Sedi reservatis, relaxandi censuras, dispensandi a votis eademque commutandi, dispensandi praeterea ab irregularitatibus et impedimentis, cuilibet quoquo modo concessa, extra Urbem eiusque suburbium, per Iubilaei Maximi decursum, suspendimus nullique suffragari volumus.

Ne tamen ab innovata praesentis temporis disciplina recedamus, haec per exceptionem decernimus:

I. Ratae sint facultates omnes per Codicem iuris canonici quovis modo concessae, exceptis facultatibus ex privilegio provenientibus, per Codicem non revocato, ut ad canones 4 et 613.

II. Ratae item firmaeque sunto facultates pro foro externo ab Apostolica Sede tum Nuntiis, Internuntiis et Delegatis Apo-

stolicis factae, tum Ordinariis locorum et Antistitibus religiosorum Ordinum quoquo modo in subditos suos tributae.

III. Quas denique facultates S. Poenitentiaria Nostra impertire solet Ordinariis aut confessariis pro foro interno, easdem ne extra Urbem quidem suspendimus, sed ita ut erga eos dumtaxat poenitentes exerceantur, qui, quo tempore confessionem peragunt, iudicio Ordinarii aut confessarii nequeant sine gravi incommodo Urbem adire.

Quaecumque autem his Litteris decreta continentur, ea omnia stabilia, rata, valida esse volumus et iubemus, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Earum vero exemplis aut excerptis, etiam impressis, notarii publici cuiusvis manu subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eandem volumus haberi fidem, quae haberetur praesentibus si essent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur liceat hanc paginam Nostrae suspensionis, declarationis, voluntatis infringere vel ei, ausu temerario, contra ire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnitentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die v mensis iulii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

O. CARD. GIORGI,
Poenitentiarius Maior.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ioannes Zani Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 4.

II

POENITENTIARIIS ALIISQUE IN URBE CONFESSARIIS FACULTATES EXTRAORDINARIAE PRO ANNO IUBILAEI CONCEDUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si unquam alias decuit Romanum Pontificem boni Pastoris partes agere, at hodie in primis decet, cum, Iubilaeo Maximo indicto, fideles eos omnes, qui proximo anno in Almam hanc Urbem convenient, romanosque item cives, ad admissa eluenda, ad vitiorum emendationem et ad Christi Iesu spiritum denuo copiosiusque sumendum excitari oportet atque adiuvari. Etenim animatae melius parataeque filiorum voluntati congruit ut largior respondeat communis omnium Patris misericordia, atque ut idem, Samaritani hominis more, vulneribus, quae animis peccatum misere inflixerit, Apostolicae potestatis caritatisque remedia studiosissime adhibeat. Ne quis igitur ad removendas a conscientia sua labes seque in gratiam amicitiamque Dei reconciliandum ullam a Nobis providentiam desideret, Confessariorum in Urbe per Annum Sanctum, quemadmodum Decessores Nostros simili in causa fecisse constat, amplificandam dilatandamque muneris potestatem censemus. Ut autem caveamus ne qua de limitibus usuque facultatum dubitatio incidat, has perspicuitate describi ordinarique quam maxima per praesentes Litteras volumus. Itaque motu proprio certaque scientia ac de apostolicae potestatis plenitudine, ea quae sequuntur de confessariis in Urbe et suburbio, anno Iubilaei vertente, deputandis deque extraordinaria potestate iisdem attribuenda praescribimus ac decernimus.

Dilecto filio Nostro Cardinali Poenitentiario Maiori committimus ac demandamus, ut, praeter eos, qui nunc sunt, trium Basilicarum Lateranensis, Vaticanae et Liberianae poenitentiarios

minores ordinarios atque extraordinarios, pro Basilica etiam S. Pauli, Via Ostiensi, ad totum Annum Sanctum similes poenitentiarios designet, praetereaque alios, tam in memoratis quattuor Basilicis, quam in reliquis quoque sive saecularium sive regularium ac praesertim in variarum nationum per Urbem ecclesiis, novos similiter poenitentiarios deputet et abunde multiplicet.

Quibus poenitentiariis minoribus, sive ordinariis sive extraordinariis, sive iam exsistentibus sive a dilecto filio Nostro Cardinali Poenitentiario Maiore deligendis, concedimus, ut per Annum Sanctum possint, pro foro conscientiae in actu sacramentalis confessionis et per se ipsi tantum, absolvere quoslibet poenitentes non solum a quibusvis censuris et peccatis Romano Pontifici aut Ordinario a iure reservatis, sed etiam a censura ab homine seu a quovis iudice lata, cuius tamen absolutio in foro externo non suffragabitur.

At hisce amplissimis facultatibus non utantur nisi normis exceptionibusque servatis, quae sequuntur:

I. Ne absolvant, nisi in adiunctis atque ad praescriptum can. 2254 Codicis iuris canonici, illos, qui irretiti sint aliqua censura Romano Pontifici specialissimo modo reservata, aut secretum S. Officii, alterumve secretum simile in quavis alia S. Congregatione, Tribunali vel Officio Curiae Romanae impositum, violaverint, aut in censuram aliquam inciderint, quam Pius X, Constitutione *Vacante Sede Apostolica*, ipso facto incurrendam decrevit. Possint tamen absolvere confessarium, reum absolutionis proprii complicis in peccato turpi semel aut bis tantummodo attentatae contra vetitum canonum 884 et 2367, impositis tum remotione occasionis relapsus, tum obligatione non audiendi neque absolvendi, in posterum, proprium complicem nisi secus periculum immineat infamiae aut scandali, tum denique onere eum ipsum monendi, si redierit, attentatas absolutiones invalidas fuisse.

II. Similiter ne absolvant, nisi ad praescriptum can. 2254, praelatos cleri saecularis ordinaria iurisdictione in foro externo praeditos, superioresque maiores Religionis exemptae, qui in

excommunicationem speciali modo Romano Pontifici reservatam publice inciderint.

III. Haereticos vel schismaticos, qui fuerint publice dogmatizantes, ne absolvant, nisi ii, abiuratis saltem coram ipso confessario haeresi vel schismate, scandalum, ut par est, reparaverint. Ad natos in haeresi quod attinet, si dubitetur de facto vel validitate baptismi in secta collati, eiusmodi acatholici, ante absolutionem, ad E.mum Cardinalem Vicarium remittantur.

IV. Pariter ne absolvant eos, qui sectis vetitis, massonicis aliisve id genus nomen dederint, etiamsi occulti sint, nisi scandalum reparaverint et a quavis activa cooperatione vel favore suae cuiusque sectae praestando cessaverint; ecclesiasticos et religiosos, quos sectae adscriptos noverint, ad can. 2336 § 2, denuntiaverint; libros, manu scripta et signa, quae eandem sectam respiciant, quotiescumque adhuc retinent, absolventi tradiderint, ad S. Officium quamprimum caute transmittenda, aut saltem, si iustae gravesque causae id postulent, destruenda; impositis, praeterea, pro modo culparum, gravi poenitentia salutari et frequenti sacramentali confessione.

V. Qui bona vel iura ecclesiastica sine venia acquisiverint, ne absolvantur nisi aut iis restitutis, aut compositione quam primum ab Ordinario vel ab Apostolica Sede postulata, aut saltem promissione sincere facta eandem compositionem postulandi.

VI. Si autem censurae, quibus poenitentes adstringuntur, publicae in locis, ubi ii commorati sunt, vel nominatim declaratae sint, aut delictum ad iudicem fori externi iam sit deductum, rei a poenitentiariis eiusmodi minoribus absolvi poterunt in foro conscientiae et sacramentali tantum, dummodo sint sincere parati quodvis mandatum demisse accipere fideliterque implere, itemque reparare scandalum; admoneantur tamen de libello S. Poenitentiariae Apostolicae omnino submittendo. Scilicet confessarii post absolutionem conficiant libellum supplicem, expressis nomine, cognomine ac dioecesi poenitentis et casu eiusmodi censurae publicae subiecto, et subtus scribant testimonium absolutionis ab eadem censura concessae, eundemque poenitentem

dirigant ad Officium S. Poenitentiariae Apostolicae, ut recipere possit Rescriptum in forma *missi*, vel *remissi* absoluti, secundum praxim eiusdem Officii.

VII. Possint iidem poenitentiarii omnia et singula vota *privata*, etiam Sedi Apostolicae reservata, iurata quoque, dispensando commutare in alia pia opera, ex iusta ac probabili causa. Votum autem castitatis perfectae et perpetuae, etsi ab origine publice emissum sit in professione religiosa tam simplici quam sollemni, subinde tamen, aliis huius professionis votis dispensatis, firmum atque integrum manserit, similiter possint, gravi et probabili de causa, in alia pia opera commutando dispensare. Nullatenus tamen ab eodem illos dispensent, qui vi Ordinis Sacri ad legem caelibatus tenentur, etiamsi ad statum laicalem redacti sint. A commutandis vero votis cum praeiudicio tertii. se abstineant, nisi is, cuius interest, libenter expresseque consenserit. Votum denique non peccandi, aliave poenalia vota ne commutent, nisi in opus, quod, non minus quam votum ipsum, a peccato refrenet atque arceat.

VIII. Dispensare possint, in foro conscientiae et sacramentali tantum, a quavis irregularitate ex delicto prorsus occulto; item ab irregularitate ex homicidio voluntario aut abortu, de qua in can. 985, 4°; sed ad hoc unice, ut poenitens Ordines iam susceptos sine infamiae vel scandali periculo exercere queat.

IX. Dispensare item possint, pro foro conscientiae et sacramentali tantum, ab occultissime dissimulato impedimento consanguinitatis in tertio vel secundo gradu collaterali, etiam attingente primum, quod ex generatione illicita proveniat, solummodo ad matrimonium sanandum, non ad contrahendum.

X. Sive autem de matrimonio contracto agatur sive de contrahendo, dispensare possint ab occulto criminis impedimento, neutro tamen machinante; iniuncta, in primo casu, privata renovatione consensus, secundum can. 1135; imposita, in utroque, salutari, gravi diuturnaque poenitentia.

XI. Ad visitationem quod attinet quattuor Patriarchalium Basilicarum, poenitentiarii, cum singulis exteris, qui vel ob pau-

pertatem vel ob aliam gravem causam in Urbe consistere tamdiu nequeant, dispensare possint vel contrahendo et reducendo ad tres saltem dies visitationes, alioquin decies repetendas, vel has, pro suo prudenti arbitrio, in alia pia opera commutando. Cum singulis autem civibus incolisque Urbis et suburbii, qui, morbo aliove legitimo impedimento detenti, memoratas Basilicas invisere nequeant, viginti praescriptas visitationes in alia pia opera, quae ab ipsis impleri possint, dispensando commutent. Poenitentiarii tamen sciant, se conscientiam suam oneraturos, si inconsulto et sine iusta causa tam exteros quam romanos cives incolasve ex eiusmodi visitationibus exemerint. Quos vero recte a visitationibus dispensaverint, iis ne indulgeant, ut preces ad mentem Nostram fundendas, quae a visitatione separari quidem possunt, praetermittant; in aegrotantium tantum commodum liceat eas imminuere aut commutare.

XII. Ab obligatione praescriptae confessionis, quam ad adimplendam nec invalida nec annua ex praecepto confessio sufficit, nullum ne exsolvant, etiamsi hunc materiam necessariam non esse allaturum aut praevideant aut sciant.

XIII. Ad S. Communionem quod attinet, nefas esto eiusmodi praescriptum in alia pia opera commutare, nisi de aegrotis agatur qui ab ea suscipienda prorsus impediantur. Volumus autem, Iubilaei causa, eam sufficere, quae per modum viatici ministratur; minime vero eam, quae in Paschate peragenda praecipitur. Qui tamen Paschale praeceptum misere neglexerit, possit is deinde una Communione utrique obligationi satisfacere.

XIV. Hisce omnibus, quas memoravimus, facultatibus volumus uti non modo poenitentiarios, de quibus in harum Litterarum exordio diximus, sed etiam singulos S. Poenitentiariae Praelatos, atque Officiales ex utraque sectione, modo sint in Urbe ad audiendas fidelium confessiones habitualiter adprobati; singulos Urbis suburbiique parochos; rectores et confessarios, a Vicariatu adprobatos, ecclesiarum nationalium, praetereaque nonnullos confessarios pro praecipuis celebrioribusque Urbis templis designandos, quorum omnium sedi confessionali tabella affigatur,

in qua verba inscripta sint POENITENTIARIUS SANCTI IUBILAEI. Praeterea ut religiosorum virorum utilitati uberius consulamus, easdem facultates tribuimus, pro Ordinibus Congregationibusque exemptis, aliquibus ex iis confessariis, quos Superiores pro subditis tantum adprobaverint ad formam can. 518 et secundum extensionem in can. 514 § 1 descriptam; Superioris quidem erit, in unaquaque domo unum alterumve in individuo deputare: qui tamen ex hac sola deputatione non poterunt facultatibus, de quibus supra, uti erga fideles domui ac Religioni extraneos.

XV. Poenitentiarii ac confessarii, ut supra deputati, sciant, posse se descriptis facultatibus uti cum omnibus fidelibus Ecclesiae tam Occidentalis quam Orientalis, qui ad confitendum apud ipsos accedant ea mente et voluntate, sincera quidem et firma, ut Iubilaei veniam lucrentur; at non posse uti denuo cum iis poenitentibus, qui indulgentiam – quam acquiri pluries licet in defunctorum suffragium, iteratis operibus praescriptis – iam semel lucrati sint.

XVI. Uti iisdem facultatibus poterunt etiam extra ecclesiam cui addicti sunt, si quando contingat eos alibi confessiones excipere, servatis can. 908-910 et de consensu rectorum ecclesiarum. Caveant tamen – in quo graviter eorum conscientiam oneramus – ne ecclesiam propriam neglegant, ut aliis inserviant.

Cum autem, ad maiora animarum lucra anno isto salutaris expiationis comparanda, intersit operarios multiplicari, omnibus quoque confessariis adprobatis ad annum ab E.mo Cardinali Vicario Nostro in spiritualibus generali, itemque reliquis omnibus confessariis regularibus exemptis, quos Superior tantummodo suus pro sodalibus Religionis omnibusque extraneis in religiosa domo diem noctemque commorantibus adprobaverit – intra fines tamen temporis, loci ac personarum in concessione adprobationis designatos – has, quae sequuntur, tribuimus extraordinarias facultates:

1° Absolvere possint, per se ipsi tantum et in foro dumtaxat conscientiae et sacramentali, eos, qui apud ipsos confiteantur, a

quibusvis ecclesiasticis censuris, etiam speciali modo a iure Romano Pontifici reservatis, aut Ordinario reservatis, dummodo publicae non sint, itemque ab omnibus peccatis excessibusque quantumlibet gravibus, etiam Apostolicae Sedi reservatis, iniunctis tamen salutaribus poenitentiis aliisque de iure iniungendis, servatisque potissimum in hac absolutione impertienda normis atque exceptionibus, quae supra, sub nn. I-V, pro poenitentiariis minoribus praescriptae sunt.

2° Omnia et singula vota privata, etiam iurata, dispensare possint, commutando in alia pia opera, ex iusta et probabili saltem causa, exceptis iis privatis votis quae can. 1309 Apostolicae Sedi reservantur, itemque exceptis votis publice emissis in susceptione Ordinis sacri aut in professione religiosa tam sollemni quam simplici, et iis, quorum aut dispensatio vergeret in detrimentum tertii aut commutatio minus arceret a peccato quam ipsum votum.

3° Dispensare possint circa visitationes quattuor Basilicarum easque commutare eodem modo ac poenitentiariis conceditur sub n. XI.

4° Si quas autem facultates ab Apostolica Sede per S. Poenitentiariam aut alio legitimo modo impetraverint aut per Annum Sanctum impetrabunt, eae firmae atque immutatae sunto.

5° De usu facultatum, quas supra sub nn. 1-3 concessimus, ea valeant ac serventur, quae pro poenitentiariis minoribus n. XV constituimus.

Nihil reliquum est, nisi ut poenitentiarios et confessarios. quibus extraordinarias facultates istas de Apostolica benignitate largiti sumus, vehementer moneamus, patienti animo caritatisque pleno eos omnes excipiant, qui Domino reconciliari cupient et caelestibus frui thesauris, quos Sancta Mater Ecclesia per totum Iubilaei annum cuivis reserat.

Praesentes autem Litteras volumus firmas exsistere et fore. earumque exemplis atque excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate consti-

tuti munitis, eandem adhiberi fidem, quae hisce Litteris adhiberetur, si exhibitae forent vel ostensae. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Nulli igitur liceat paginam hanc Nostrae concessionis, declarationis et voluntatis infringere vel ei, ausu temerario, contra ire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis iulii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

O. CARD. GIORGI,
Poenitentiarius Maior.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ioannes Zani Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 5.

III

INDULGENTIAE ANNI IUBILAEI MDCCCCXXV CONCEDUNTUR MONIALIBUS ALIISQUE STABILI IMPEDIMENTO DETENTIS CUM OPPORTUNIS FACULTATIBUS CIRCA ABSOLUTIONES ET VOTORUM COMMUTATIONES.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolico muneri, quo divinitus fungimur, flagrantissimaeque caritati, qua universum dominicum gregem, Nobis commissum, complectimur, consentaneum profecto est, idemque cum more institutoque decessorum Nostrorum apprime congruens, ut – postquam, per Constitutiones ante editas, praesentissima expiationis remedia salutisque adiumenta iis omnibus paravimus ac providimus, quibus aut Romae incolis aut advenis facultas non deerit statutis condicionibus parendi, ut propositam sibi plenissimam Iubilaei veniam assequantur – iam ceteris longe plurimis prospiciamus, qui non una

de causa impedientur quominus aut Romanam peregrinationem suscipiant aut praescriptas quattuor Basilicarum visitationes instituant. Eos intellegi volumus, qui cum intra claustralia saepta vivant vel in hostium potestate versentur custodiaque publica detineantur vel corporis infirmitate laborent, prohibentur prorsus ne imperata, Iubilaei causa, expiandis animis opera adgrediantur ac perficiant. Quorum condicioni aut calamitati officium benignitatis Nostrae deesse nolumus, eo vel magis quod Nobis spondemus futurum, ut coniunctis eorundem precibus, quibus promerita accedant sive innocentis vitae in divinis rebus contemplandis virtutibusque religiosis exercendis traductae, sive castigationis aegrotationisque, poenitentiae spiritu, toleratae, illa a Deo bona catholico nomini obveniant, quae ut ab omnibus flagitarentur, indicendo Iubilaeo maximo mentem esse Nostram aperte declaravimus.

Itaque concessionis huius Nostrae, ex qua Iubilaei veniam lucrari – ita, quemadmodum mox dicemus – ii etiam possint, quibus sepulcra Apostolorum et Patriarchales Urbis Basilicas adire non liceat, participes dumtaxat sunto:

I. In primis moniales omnes, quae in coenobiis degunt sub claustri perpetui disciplina; item quae in iisdem monasteriis aut probandae et postulantes sunt aut tirocinium exercent aut educationis aliave legitima de causa, etsi per maiorem tantummodo anni partem, commorantur. Neque excipi volumus mulieres earum contubernales, quae, famulatus vel stipis colligendae gratia, saepta religiosa egrediuntur.

II. Omnes religiosae Sorores, scilicet votorum simplicium, quae ad Congregationem pertineant iuris sive pontificii sive dioecesani, quamquam severiore claustri lege non adstringuntur, una cum suis novitiis, probandis, atque educandis puellis – semiconvictricibus quoque, ut aiunt, non tamen externis –, aliisque communi cum ipsis mensa utentibus, domicilio vel quasi domicilio.

III. Pariter Oblatae, seu piae feminae, vitae societate coniunctae, etiamsi vota non emittant, quarum tamen Instituta ab Ecclesiastica auctoritate vel ratione stabili vel ad experimentum probata sint, una cum suis novitiis, probandis, puellis educandis aliis-

que communi cum ipsis contubernio utentibus, ut de Congregationibus religiosis n. II diximus.

IV. Omnes feminae ad quemvis Tertium Ordinem Regularem pertinentes, quae sub uno eodemque tecto, cum approbatione ecclesiastica, communiter vivunt, itemque, ut supra, omnes earum contubernales.

V. Puellae et mulieres in gynaeceis seu Conservatoriis degentes, quamvis non sint Monialibus, Sororibus religiosis, Oblatis Tertiariisve concreditae.

VI. Anachoretae et Eremitae, non ii quidem, qui nullis adstricti clausurae legibus vel communiter vel solitarii sub Ordinariorum regimine certisque legibus obtemperantes vivunt; sed ii, qui in continua – licet non omnino perpetua – clausura et solitudine deditam contemplationi vitam agunt et monasticum aut regularem Ordinem profitentur, ut Cistercienses Reformati B. M. V. de Trappa, Eremitae Camaldulenses et Carthusiani.

VII. Christifideles utriusque sexus, qui captivi in hostium potestate versantur, aut in carcere custodiuntur aut exsilii poenas deportationisve luunt aut apud poenales domos ad opus damnati reperiuntur; item ecclesiastici vel religiosi viri, qui in coenobiis aliisve domibus, emendationis gratia, detinentur.

VIII. Christifideles utriusque sexus, qui morbo vel imbecilla valetudine prohibentur, quominus, intra Iubilaei annum, aut Urbem adeant aut in Urbe praescriptas Patriarchalium Basilicarum visitationes instituant; qui in nosocomiis, conducti vel sponte ipsi sua, aegrotantibus, continuatâ operâ, adsunt; item operarii, qui, cotidiano sibi victum labore comparantes, nequeunt se ab eo per tot dies atque horas abstinere; senes denique, qui septuagesimum aetatis suae annum excesserint.

Istos igitur omnes et singulos monemus vehementerque hortamur, ut quam Christus Redemptor, qui delere vult iniquitates nostras, per Ecclesiam ipsis occasionem opportunitatemque misericorditer offert animi, piaculari anno, expiandi atque ad sanctiorem vitam provehendi, eam ne neglegant neve praetermittant. Sua quisque admissa sincere perscrutantes et non sine gemitu plora-

tuque dolentes saluberrimo Poenitentiae Sacramento eluant congruisque castigationibus expient; tum caeleste participent epulum, ea quidem reverentia et fide et caritate, ut ad vivendum angelorum more inde prompti redeant ac parati. Interea Dominum Iesum Christum, quem pectore exceperint, ad mentem Nostram enixe orent; idque potissimum flagitent, ut, depulsis dissensionum discidiorumque causis, mansuram pacem inter populos conciliet, itemque cum ad Ecclesiam suam, caelestium effusione gratiarum, avulsos revocet filios, tum sanctissimam eam regionem, quam Ipse sudoribus suis excoluit et sanguine suo consecravit, ne sinat violari ac contaminari atque in Crucis suae inimicorum dominatum incidere. Visitationi autem quattuor Urbis Basilicarum alia religionis, pietatis caritatisque opera iidem sufficiant, quae Ordinarius per se ipse vel per prudentes confessarios, pro condicione et valetudine singulorum ac pro loci temporisque rationibus, iniunxerit.

Itaque omnipotentis Dei misericordia et beatorum Apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, iis omnibus et singulis, quos supra memoravimus, vere poenitentibus et intra Annum Sanctum rite confessis ac sacra synaxi refectis, Deumque, ut supra diximus, ad mentem Nostram orantibus, omnia denique implentibus alia iniungenda opera in locum visitationum, ac, vel inchoatis tantum iisdem operibus si morbus periculosus oppresserit, plenissimam omnium peccatorum indulgentiam, veniam et remissionem, etiam bis intra Anni sancti decursum si iniuncta opera iteraverint, haud secus ac si praescripta communiter ceteris omnibus explevissent, de Apostolicae liberalitatis amplitudine largimur atque concedimus.

Porro liceat unicuique eorum, quos supra memoravimus, sibi confessarium eligere a suo Ordinario ad praescripta Codicis approbatum, cui, vi praesentis Constitutionis, pro confessione dumtaxat ad lucrandum Iubilaeum instituta, concedimus, ut, sine detrimento earum facultatum, quas forte alio titulo exercere possit, personas supra dictas in foro sacramentali tantum absolvere queat a quibusvis censuris et peccatis etiam Apostolicae Sedi speciali modo, non tamen specialissimo modo, reservatis, excepto casu haeresis formalis et externae, impositis salutari paenitentia aliisque secun-

dum canonicas sanctiones rectaeque disciplinae regulas iniungendis. Praeterea confessario, quem monialis sibi elegerit, potestatem facimus dispensandi a votis privatis quibuslibet, quae ea ipsa post professionem sollemnem nuncupaverit quaeque regulari observantiae minime adversentur. Confessarios autem supra memoratos volumus etiam dispensando commutare posse omnia vota privata, quibus Sorores in Congregatione votorum simplicium, Oblatae, Tertiariae regulares, puellae et mulieres communibus domibus vitam agentes, sese obstrinxerint, iis votis exceptis quae Nobis et Apostolicae Sedi reservata sint: factaque commutatione, a votorum etiam iuratorum observatione absolvere.

Hortamur autem venerabiles fratres Episcopos aliosque locorum Ordinarios, ut, ad apostolicae Nostrae benignitatis exemplum, eligendis ad praesentium effectum confessariis impertiri ne recusent facultatem absolvendi a casibus qui ipsis Ordinariis reservati sint.

Harum interea decreta et iussa Litterarum rata, valida, firma in omnes partes esse et fore decernimus, contrariis non obstantibus quibuslibet. Volumus denique ut harum Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adiungatur fides, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur hominum liceat paginam hanc Nostrae declarationis, concessionis, derogationis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contra ire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX mensis iulii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

O. CARD. GIORGI,
Poenitentiarius Maior.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ioannes Zani Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 6.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BASILICAE MINORIS TITULO ET PRIVILEGIIS HONESTATUR SANCTUARIUM BEATAE MARIAE VIRGINIS LAPURDENSIS, IN LOCO OOSTACKER, DIOECESIS GANDAVENSIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Sanctuarium, Lapurdensis Virginis in honorem, Deo sacrum, in loco *Oostacker*, dioecesis Gandavensis intra fines, situm, iure meritoque tamquam sanctuarium princeps in universo Belgio habetur. Structura enim et molis amplitudine, non minus quam artis operum splendore insigne, sacra supellectili et pretiosa quidem abundat templum; statua autem Virginis auro gemmisque coruscans et donariis divitibus ac votivis tabellis onusta, christianae plebis obsequium et amorem luculenter testatur. Sacram quippe ad aedem, gratiarum omnium apud Deum sequestrae Virginis opem implorantes, turmatim e dissitis quoque regionibus peregre confluunt fideles innumeri et non raro ingens templum impar videtur confluentium peregrinorum multitudini continendae. Insignes ibidem asservantur relliquiae Sanctorum; plures et religionis studio praestantes inserviunt divino cultui sacerdotes; adest pia sodalitas sub Virginis Lapurdensis invocatione canonice constituta; Romani quidem Pontifices Nostri Decessores singulari sanctuarium ipsum indulgentiarum thesauro locupletarunt. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Augustus Acart, Superior residentiae Societatis Iesu in dicto oppido *Oostacker*, Nos flagitaverit ut enunciatum sanctuarium ad Basilicae minoris gradum evehere dignemur, hasque preces cumulent atque augeant tum Procuratoris generalis Societatis Iesu, tum Gandavensium Episcopi amplissima suffragia, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, ut hoc sanctuarium Mariale, tantarum ad Immaculatam Virginem peregrinationum centrum, novo per Nos splendore decoretur, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam titulo Immaculatae Conceptionis sitam in oppido *Oostacker*, dioecesis Gandavensis intra fines, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestamus cum honorificentiis ac privilegiis, quae huius almae Urbis Basilicis minoribus de iure competunt, nempe conopaeo, omni tamen auri et argenti ornatu ab eo excluso, necnon tintinnabulo et stemmate basilicali.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

TITULUS BASILICAE MINORIS PRO SANCTUARIO MARIASCHEINENSI BEATAE MARIAE VIRGINI PERDOLENTI DICATO IN DIOECESI LITOMERICENSI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam — Inter potiora sanctuaria Marialia quibus Bohemia nobilitatur, conspicuum profecto locum obtinet templum Mariascheinense, intra limites dioecesis Litomericensis situm et Patrum Societatis Iesu curis concreditum. Molis amplitudine et structura praenobile, affabre ornatum ac mirificis decorum artis operibus, idem templum a Romanis Pontificibus Nostris Praedecessoribus pluribus indulgentiis et privilegiis auctum est. Peregrinantium fidelium turmae undique illuc confluxere et adhuc in praesens confluunt; haud procul enim a sacra aede sacello inclusus scatet fons cuius aqua abluti multi aegri sanitatem, oculis capti visum, claudi membrorum usum recuperare feruntur. In ara ecclesiae maxima, quatuor ornata columnis et aureo fornice, cuius in vertice triumphale Salvatoris nostri Crucis signum supereminet, deaurato in scrinio, quasi in trono posita, assurgit, miraculis inclyta, Beatae Mariae Virginis Perdolentis imago, iam quinque a saeculis antiqua populi religione exculta. Adiacet templo Seminarium episcopale, in quo iuvenes in sortem Domini vocati rectis educantur disciplinis. Praeter parochum, qui animarum curam habet, plures sacerdotes e Societate Iesu inserviunt sanctuario, ubi nonnullae etiam piae fidelium sodalitates sedem habent condignam. Haec omnia animo repetentes, cum hodiernus rector conlegii Societatis Iesu Mariascheinensis enixas Nobis preces humiliter adhibuerit ut, vertente feliciter quinto saeculo ex quo memorata Beatae Mariae Virginis Perdolentis prodigiosa imago primum fuit publicae fidelium venerationi proposita, eamdem ecclesiam sive sanctua-

rium Dolorosae Virginis ad Basilicae minoris gradum evehere dignemur, hasque preces cumulent atque augeant amplissima commendationis officia tum Procuratoris generalis Societatis Iesu, tum Episcopi Litomericiensium, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, ad maiorem Dei gloriam, ad cultus et pietatis erga Deiparam Virginem incrementum atque ad firmandam arctiore vinculo caritatem et unionem inter Apostolicam hanc Sedem et Bohemiae Ecclesias cum conversione deficientium ad amplexum Ecclesiae et Divi Petri, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, templum Mariascheinense Beatae Mariae Virginis Dolorosae, in dioecesi Litomericensi, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestamus, eique tribuimus honorificentias et privilegia omnia, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis hac ratione competunt.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

ABBATIA GRISSOVIENSIS, IN DIOECESI WRATISLAVIENSI, RESTITUITUR SUB VETERE TITULO DOMUS GRATIAE SANCTAE MARIAE ET UNITUR CONGREGATIONI BEURONENSI ORDINIS SANCTI BENEDICTI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter Silesiae celeberrima quondam coenobia iure meritoque accensendum est monasterium Grissoviense, quod iamdiu provehendi catholici nominis et disciplinarum studio inclaruit. Hoc monasterium pro monachis Ordinis Sancti Benedicti anno reparatae salutis MXXXXII fundatum fuisse constat per Auram, Silesiae Ducissam, viduam Henrici II cognomento Pii, qui pro tuenda contra Tartaros chri-

stiana religione fortiter occubuit. Aedificatum iterum anno MCCLXXXXII per Bolconem I, gloriosum Ducem de Svidnic et Iacier, qui monachos Ordinis Cisterciensis accersivit et fundis peramplis illud auxit, monasterii ducalis nomen accepit. Cum vero religiosus idem Dux cœnobio eidem dono dedisset miraculis inclytam Deiparae imaginem, ad quam invisendam praesentem ipsius opem impetraturi continuo frequenti numero peregre et turmatim confluxere fideles, ipsum Grissoviense monasterium « Domus Gratiae Sanctae Mariae » coepit compellari; et brevi tam divini cultus quam humanarum litterarum atque artium sedes exstitit celeberrima, ex qua in regionem adhuc rudem liberalia studia manarunt. Anno MCCCCXXVI haeretici Hussitae monasterium depopulati sunt, et septuaginta atque unus monachi, dirissima pro fide tormenta passi, gloriosum pro Christo martyrium fecere. Nihilominus novi monachi Grissovium convenientes, funditus vastatam regionem iterum colere non dubitarunt, atque, iterum sacris aedibus aedificatis, accitisque aliis dominici agri operariis, spirituali non minus quam temporali christiani gregis bono consuluerunt. Ita etiam, per nefas grassante teterrima illa tempestate, quae a Reformatione nomen habuit, monachorum Grissoviensium opera studioque constanti continens regio catholicae religioni fidem immutatam servavit, vicinis omnibus a vera fide desciscentibus. Anno MDCXX Martinus Clave, Grissoviensis abbas, a protestantibus crudeli nece mulctatus, in gloriosum Christi martyrum agmen et ipse meruit accenseri. Bernardus Rosa, alius perillustris abbas Grissoviensis, ab anno MDCLXI ad annum MDCLXXXXVI, totam concreditam suis curis regionem ad Evangelium reducere adorsus, duas civitates et quadraginta duos pagos ad Romanam fidem revocavit; disciplinam quidem regularem ita pius abbas restituit, ut Grissovienses monachi, in monasteria Ordinis Cisterciensis ad orientem sita, ut abbatum sive magistrorum partes implerent certatim accersirentur: et congregatio Iosephina, ab eo fundata quinquaginta post annos, omnium statuum et regionum sodales ad centum mille inscriptos numeraret. Meritis insignis et non sine fama sanctitatis idem abbas migravit ad Dominum; huius autem praeclarissimi abbatis opera factum est ut monasterii Grissoviensis territorium ad nostra usque tempora in Silesia inferiore quasi insula catholica medios inter protestantes exsisteret; usque ad tempus quo nefaria *saecularisationis* lex lata fuit, schola coenobii ab eodem sancto abbate fundata unica totius peramplae regionis schola latina catholica fuit, multumque profecit ad veram in populo fidem servandam. Ultimus Grissoviensis abbas, Ildefonsus Tenschel, obiit octogenarius anno salutis MDCCCXXIII, Deum semper orans ut monasterium suum ad novam vitam revocaret; ultimus autem monachus, anno Domini MDCCCLIV, hac vita migravit: et plus quam centum per annos pro-

prio pastore abbatia viduata remansit. Sed vota novissimi abbatis nunc, post saeculum ab obitu illius, Dominus dignatus est exaudire. Nam, sicut retulit ad Nos dilectus filius Raphael Walzer, Archiabbas Sancti Martini de Beuron et Congregationis Beuronensis Ordinis Sancti Benedicti Praeses, ob exortam rerum publicarum perturbationem in Urbe Pragensi magna pars familiae monasticae de *Emmaus* coacta est, anno MDCCCCXVIII, abbatiam Emmauntinam relinquere, et deturbati a suis sedibus monachi in Grissoviense monasterium sese receperunt, nempe in celeberrimam « Domum Gratiae Sanctae Mariae », sicuti diximus per saecularisationis legem suppressam, sed quae, ad novam vitam illico revocata et in prioratum conventualem per Congregationis Religiosorum rescriptum, die XXV mensis aprilis MDCCCCXXII obsignatum, erecta, iam a fidelibus peregrinis, non solum a Silesia universa, sed a Bohemia quoque et Moravia atque Lausitia confluentibus, denuo coepit, cum uberrimo animarum fructu fideique incremento, visitari. Praeterea, cum interpositae omnes difficultates feliciter sint, favente Deo, superatae et omnia comparata sint ad erigendum eumdem prioratum in abbatiam, supra nominatus Archiabbas Sancti Martini de Beuron enixas Nobis preces humiliter adhibuit ut auctoritate Apostolica ad hanc erectionem sive restitutionem devenire dignemur. Porro, cum preces huiusmodi gravissimum cumulet suffragium Cardinalis Episcopi Wratislaviensis, Grissoviensis Ordinarii, Nos, ut votis etiam christiani populi concedamus cui dicta restitutio grata admodum acceptaque erit, haec quae infrascripta sunt decernenda existimavimus. Nimirum, collatis consiliis cum dilecto filio Nostro Camillo S. R. E. Diacono Cardinali Laurenti, Praefecto Congregationi negotiis religiosorum sodalium praepositae, dummodo omnia habeantur, quae de iure requiruntur ad formam sacrorum canonum, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, antiquam abbatiam Grissoviensem, sub veteri titulo *Domus Gratiae Sanctae Mariae*, cum omnibus iuribus et privilegiis olim concessis, in integrum restituimus eamque tamquam sui iuris abbatiam Congregationi Beuronensi unimus, nec non privilegiorum favorumque huiusmodi Congregationi concessorum participem facimus. Volumus praeterea ut plena Grissoviensis abbatiae sic per Nos restitutae administratio remaneat commissa manibus hodierni Prioris conventualis usque ad abbatis electionem.

Haec concedimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si

quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis Constitutionibus et ordinationibus, necnon speciali mentione dignis ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. LEOPOLDUM PREČAN, ARCHIEPISCOPUM OLOMUCENSIUM: DE CONVENTU QUARTO IN CIVITATE WELEHRAD, PROPE SEPULCRUM S. METHODII EPISCOPI, HABENDO, PRO DISSIDENTIUM ORIENTIS ECCLESIARUM UNIONE.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — A dilecto filio Nostro Ioanne S. R. E. Presbytero Cardinali Tacci, Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, amplissime edocemur, in civitate *Welehrad*, penes gloriosum sepulcrum Sancti Methodii Episcopi, qui cum sancto Cyrillo Slavorum gentes ad Christi fidem perduxit, proximo mense iulio studiorum conventum, te moderatore ac praeside, celebratum iri pro aptioribus rationibus comparandis, quae incepta peropportuna provideant unioni orientalium populorum cum catholica Ecclesia Romana, immo etiam eandem unionem quoquo pacto provehant. Conventus idem quartus ex illis erit, qui, iam variis in temporum occasionibus, coadunati fuerunt, auspice pio Apostolatus Opere, quod, a Sanctis Cyrillo et Methodio Episcopis nuncupatum, labente anno Redemptionis Nostrae MDCCCLXXX institutum est, et, a Romanis Pontificibus Decessoribus Nostris saepe perample dilaudatum, uberrimos fructus edidit boni in huiusmodi tam magni momenti promovenda religionis fideique caussa. Nostrorum igitur rec. mem. Decessorum vestigiis insistentes, ut Conventus ipsius inceptis sanctisque propositis faveamus, peculiari eundem suffragio Nostro honestare existimavimus. Non ignoramus enim huiusmodi Conventum in id potissimum intendere, ut uberiores de Orientis locis notitiae habeantur circa historicas nationum sortes ac vicissitudines, populorum mores traditionesque, verendos Ecclesiarum ritus atque instituta; simulque neque curis parcere neque laboribus ut omnes ex Orientalibus in Catholicae Ecclesiae, magni

divinae revelationis thesauri custodis unicae, gremium ad unitatem fidei adducantur. Spes autem firma animo Nostro insidet futurum ut sancta huiusmodi Conventus proposita valde conferant ad multa dubia et errores, etiam crassiores, obliterandos, qui circa Orientis historiam et religiosam vitam in vulgus irrepserunt; utque praeterea Conventus ipse, potissimum si germano sit fraternae caritatis spiritu suffultus, plurimum ad deerrantes in ovile Christi unicum sub unico pastore reducendos proficiat. Quare Nos etiam atque etiam hortamur atque ominamur, ut non modo catholici viri, pietate doctrinaque ornati studioque animorum salutis provehendae flagrantes, frugifero huic Conventui celebrando ad Sancti Methodii sepulcrum intersint, eiusque laboribus sollertem operam navent; sed ut ecclesiastici quoque dissidentes Conventum ipsum adeant, quibus ita facile copia erit doctrinam catholicam penitus explorandi, eamque inveniendi substantialiter conformem illi, quam Patres tum Orientis cum Occidentis docuerunt, primaque antiquae Ecclesiae Concilia affirmarunt et sanxerunt. Propterea tibi, venerabilis frater, cuius relligio, doctrina, prudentia, consilium aliaque singularia animi ingeniique ornamenta perspecta plane Nobis exploratataque sunt, et quem non dubitamus, in obeundo quarti huius studiorum Conventus prope Sancti Methodii Episcopi sepulcrum in civitate *Welehrad* gravissimo munere praesidis ac moderatoris, expectationi Nostrae plenissime responsurum fore; omnibusque fidelibus in Conventum eundem coadunatis, caelestium munerum auspicem eandemque propensam Nostrae voluntatis pignus Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI mensis iunii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. GULIELMUM TITULO S. CRUCIS IN HIERUSALEM S. R. E. PRESB. CARD. VAN ROSSUM, SACRAE CONGREGATIONI DE PROPAGANDA FIDE PRAEFECTUM: QUEM LEGATUM SUUM MITTIT AD XXVII UNIVERSALEM CONVENTUM EUCHARISTICUM AMSTELODAMI HABENDUM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod Consilium Eucharisticis inter nationes Coetibus provehendis decrevit, haberi Amstelodami hoc anno Conventum eiusmodi septimum ac vicesimum, id novimus non tam tribuendum amplitudini eius urbis, frequentia populi

rerumque venalium mercatura facile in Hollandia principis, quam miraculo illi Eucharistico, quod anno MCCCXLV ibi contigisse, ut e litterarum monumentis publicisque tabulis, ita e sententia ab Episcopo eius temporis Ultraiectensi lata satis superque colligitur ac confirmatur. Atque in comperto item est, parvum piscatorum oppidum, quale tum Amstelodamum erat, cum omni ex Batavia illuc homines familiaeque confluerent atque ad considendum perpetuo ibidem sive pietate in Eucharistiam sua sive facili gratiarum sanationumque impetratione impellerentur, sensim gradatimque in magnam crevisse urbem et publica auctoritate prae ceteris Bataviae ipsius urbibus floruisse. Nec Eucharistiae sanctissimae cultus apud eos cives unquam, vel per tempora rei catholicae adversa atque infensa, concidit aut deferbuit. Atque Nobis, etsi haud mediocri terrarum intervallo disiunctis, videmur propemodum videre – loco sollemnis illius piissimaeque pompae, quae ad miraculum commemorandum, ante rerum eversionem saeculo XVI factam, quotannis ducebatur – plura in praesens virorum millia, qua via et quibus diebus maiores solerent, praecipua quadam corporis vultusque gravitate, magno silentio, Aedem miraculi circumeuntium: grande profecto spectaculum, quod, cum catholicorum Amstelodamensium fidem oculis omnium proponat, tum intermissae catholicorum rituum plenae libertatis et desiderium exacuit et restitutionem expostulat. Proximi quidem Conventus celebrationem, unde civium tuorum, dilecte fili Noster, pietas in Augustum Sacramentum et caritas praeclare elucebit, quam cupide Nosmet praestolemur, ipse non ignoras. In animis autem coeuntium – qui etiam ex dissitis Europae et vel Americae regionibus magno numero coituri dicuntur – eadem sane pietas et caritas fore ut uberius alatur ad sanctorumque operum se efferat fecunditatem, vobis ominari vix attinet: adeo non dubitamus, post laetissimum Conventus Eucharistici dioecesani, ante habiti, exitum, quin futurus ex omni natione Coetus et ad salutem animarum abunde conferat et catholici in Hollandia nominis promoveat amplificetque incrementa. Neque enim Christus Iesus, quia divinam suam humanamque naturam sub Eucharisticis velis abdi ac latere voluit, idcirco aut potentiae aut bonitati suae fines terminosque constituit. Quin immo, cum ob eam causam ipse in Eucharistia lateat, ut nobiscum degat e caritatis misericordiaeque suae in nos divitias suavissime perpetuoque effundat, quare non accidat, eius gratiâ beneficioque praesentis, ut catholici ardentiorem concipiant caritatis ignem, et qui sint e dissidentibus bene animati, ad veram ii religionem Christi alliciantur, quem sibi liceat propius, non tamquam longissime absentem, diligere? Peropportune quidem, novo ad hunc diem exemplo, in Amstelodamensi Conventu Orientalis Ecclesiae de Sacrificio et Sacramento doctrina explanabitur et variis

eiusdem Ecclesiae ritibus sacra peragentur: unde acatholicis, quotquot incorrupte atque integre iudicant, liquido apparebit, haud aliter Romanam Ecclesiam de Eucharistia sentire ac docere, quam Orientales Patres, vel remotissimae aetatis, senserint ac docuerint. De hoc igitur evento cum sit tam bene sperandum, ut Conventum, quantum in Nobis est, participemus, officio ipsi Apostolico et pietati in Eucharistiam Nostrae consentaneum omnino est. Quem vero deligamus ut Nostram Amstelodami personam sustineat, nisi te, dilecte fili Noster, qui Hollandiam, patriam tuam, super quam quod celsissima Cardinalatus dignitate, insigni praeterea pietatis virtutumque exemplo et multiplicis doctrinae accessione inlustras atque ornas? Esto igitur Legatus apud Conventum Noster, eidemque sapienter, ut Vindobonae simili in causa fecisti, auctoritate praeesto Nostra Nostroque nomine. Sciant autem cives tui, hoc ipso quod te delegimus, voluisse Nos Batavis gratificari omnibus, quorum ingenium et alacritatem et laboris constantiam magni semper fecimus et facere, ut par est, pergimus. Interea, cum laetabilia sane multa, postquam ad Nos redieris, audire abs te confidamus, tum Conventui, iisque universis qui Amstelodamum ea adibunt de causa, caelestium gratiarum copiam cupimus ac precamur: quarum conciliatricem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, catholicisque civibus tuis, quos in oculis gerimus, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II iulii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

III

AD R. P. D. IOANNEM ROESSLER, EPISCOPUM SANCTI HIPPOLYTI: QUINQUAGESIMO APPETENTE NATALI SACERDOTII EIUS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Die undevicesimo huius mensis duplicem a te actum iri natalem accepimus, sacerdotii quinquagesimum et episcopatus tricesimum: unde merito fit, ut clerus populusque, cum ex urbe honoris tui sede, tum e tota dioecesi, utriusque faustitatem eventi laetitiis omnibus concelebrare paret. Immo etiam, ut ad Nos affertur, Metropolita ipse tuus – dilectus filius Noster Gustavus Fridericus S. R. E. Presb. Card. Piffl – Vindobona istuc profecturus est, ut sollemnibus praesit et communes in te pietatis gratique animi significationes Romanae Purpurae maiestate habendaque inter sacrum contione

participet atque adornet. Congruunt profecto ista omnia et animi ingeniique tui laudibus et emenso a te sancte laborioseque huic diuturno sacerdotalis atque episcopalis vitae spatio; quamquam Nobis videtur, quicquid populares tui fausta hac occasione egerint, id omne multo infra promerita in Ecclesiam et civilem consortionem tua esse demum evasurum. Quodsi eius rei haud alia plurima Nobis suppeterent argumenta, satis foret id unum recolere, fel. rec. decessorem Nostrum Leonem XIII, cum a duobus vix annis dioecesim gubernares, te inter Episcopos Pontificio Solio adstantes, raro atque inusitato exemplo, adscivisse. Gratus igitur benignitati Dei, qui tam longam fructuosamque pastoralis muneris tibi perfunctionem concesserit, fruare iis quae grex tuus voluntatis suae testimonia editurus est amantissime; gratulatione item fruare Nostra, quae, ut a Vicario Christi Iesu proficiscitur, caelestem portendit tibi, boni Pastoris imitatori, remunerationem; cumuletque denique eiusmodi solacia apostolica benedictio, quam, divinorum munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo clero populoque tuo ex animo impertimus.

Da um Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis iulii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

30 aprilis 1924. — Cathedrali Ecclesiae Venusinae, cum Ecclesiis cathedralibus Melphiensi et Rapollensi ad personam unitae, praefecit R. P. D. Albertum Costa, Episcopum Melphiensem et Rapollensem, qui posthac Episcopus Venusinus, Melphiensis et Rapollensis appellabitur.

1 maii. — Cathedrali Ecclesiae Mutilanae, cum Ecclesia cathedrali Faventina ad personam unitae, R. P. D. Rogerium Bovelli, Episcopum Faventinum, qui posthac Episcopus Faventinus et Mutilanus appellabitur.

4 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Trapezopolitanae, R. P. Innocentium Eugelke, O. F. M., quem constituit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Ioannis de Almeida Ferrao, Episcopi Campaniensis in Brasilia.

14 iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Anazarbensi, R. P. D. Raimundum Netzhammer, hactenus Archiepiscopum Bucarestiensem.

— Titulari Archiepiscopali Ecclesiae Cyzicensi, R. P. D. Antonium Papp, hactenus Episcopum Munkacsiensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Taviensi, R. P. Godericum Kean, quem deputavit Auxiliarem Excmi P. D. Aloisii Barlassina, Patriarchae Hierosolymitani latini ritus.

— Titulari episcopali Ecclesiae Titopolitanae, R. D. Alfridum Langlois, Rectorem Seminarii maioris Quebecensis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Ludovici Nazarii Bégin, Archiepiscopi Quebecensium.

16 iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Beneventanae, R. P. D. Aloisium Lavitrano, hactenus Episcopum Cavensem et Sarnensem.

26 iulii 1924. — Cathedrali Ecclesiae Papiensi, R. D. Iosephum Ballerini, Protonotarium Apostolicum ad instar participantium, eiusdem Ecclesiae Vicarium Capitularem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Lebedensi, R. P. D. Dionysium O' Donaghue, hactenus Episcopum Ludovicopolitanum.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

AD OMNES LOCORUM ORDINARIOS: DE RELIGIOSA PUERORUM ET ADOLESCENTIUM INSTITUTIONE.

EPISTOLA

Revmẽ Domine, — Ad urgendam toto orbe terrarum religiosam populi institutionem et sacrorum Pastorum operam diligentiamque adiuvandam et roborandam in re, qua nihil sane pluris, Ssmus D. N. Pius PP. XI, Motu proprio *Orbem catholicum*, diei 29 iunii anni praeterlapsi, apud hanc Sacram Congregationem Officium instituit peculiare.

Quod autem Pontifex vigilantissimus futurum auspicabatur, id feliciter contigit, ut ad Apostolicae Sedis auctoritatem promptior et alacrior Episcoporum ceterique cleri bonorumque laicorum opera ubique accesserit.

Quo vero melius ac facilius Officium finem assequatur suum, qui est, *universam in Ecclesia actionem catechisticam moderari ac provehere*, huic Sacrae Congregationi peropportunum visum est probe cognoscere, quae sit apud singulas nationes institutionis religionis pueris adolescentibusque tradendae peculiaris ratio ac conditio. Ex perspecto enim universo catechisticae institutionis statu facile fiet, ut et quae ab hac Sacra Congregatione ad moderandum forte fuerint praestanda, diversarum nationum necessitatibus congruentius praescribantur, et quae alicubi in re catechistica sint feliciter instituta, ea in aliorum locorum opportune deriventur utilitatem.

Placeat igitur Amplitudini Tuae, pro Tua diligentia et studio, respondere ad interrogata quae sequuntur.

I. – *De institutione doctrinae christianae in paroeciis.*

1. Quot paroeciae sunt in dioecesi?

2. Quot pueri quotque puellae in qualibet paroecia institutionem christianam frequentare tenentur?

3. Quot ex his revera eam frequentant?
4. Quanam methodo et quanam utilitate institutio haec traditur?
5. Quanam diligentia curatores paroeciarum hoc munus adimplent?
6. An et quinam in re abusus irrepserint?
7. Quaenam remedia opportune adhibenda existimaveris?

II. – *De institutione doctrinae christianae in collegiis.*

8. Quot sunt in dioecesi collegia ex utroque sexu sub moderatione cleri saecularis seu regularis, aut sororum religiosarum?
9. Quot sunt alumni externi vel interni eorumdem Collegiorum?
10. An in iisdem collegiis institutio doctrinae christianae habeatur?
11. Quoties in unaquaque hebdomada?
12. Quanam methodo et quanam utilitate?
13. Quosnam defectus deprehendisti?
14. Quomodo in casu provideri potest?

III. – *De institutione doctrinae christianae in publicis scholis.*

15. An in publicis scholis doctrina christiana tradatur?
16. Quibusnam in scholis?
17. Quaenam leges, de hac re, a civili gubernio conditae, existunt?
18. Si in publicis scholis deest institutio doctrinae christianae, quanam ratione puerorum religiosae educationi provideatur?
19. Quosnam defectus deprehendisti?
20. Quomodo in casu provideri potest?

Hanc nactus occasionem, me profiteor

Romae, 24 iunii 1924.

Amplitudini Tuae addictissimum uti Fratrem

DONATUM CARD. SBARRETTI, *Praefectum.*

L ✠ S.

† Iulius, Ep. tit. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

BOBIEN. SEU PLACENTINA ET IANUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANTONII MARIAE GIANELLI, EPISCOPI BOBIENSIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS FILIARUM MARIAE SANCTISSIMAE AB « HORTO » NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefati venerabilis Servi Dei Beatificationem?

Ad heroicas probandas venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Gianelli, Bobiensis episcopi, virtutes, non unus et alter, sed sex numero, tam apostolica quam ordinaria potestate adornati, in medium allati sunt processus; in eisque octoginta duo supra centum auditi perpensique fuerunt testes. Quos inter exstant quidem et eminent ecclesiastica aut civili dignitate praestantes viri atque, sicut Causae bonum postulabat, plures quoque occurrunt, qui satis diuturna cum eodem venerabili Dei Famulo usi fuerant consuetudine; quod tamen sedulo est perpendendum, ii non desunt, qui ipsi venerabili Dei Servo fuerant adversati eiusque incurrerant animadversiones. Hos inter postremos, nemini fortasse, iis maxime, qui in philosophicis disciplinis operam ponunt, novum accidit atque inauditum e sacerdotali ordine nomen viri, qui a catholica fide quum defecisset, in sinum sanctae matris Ecclesiae postea se recepit: is est sacerdos Christophorus Bonavino, philosophi Ausonii Franchi alias nomine pernotus. Ab eo namque prolatum, iudicialibus in tabulis prostat amplissimum de venerabili Antonio Maria Gianelli testimonium, quod dignum profecto est, ut, e processus latebris, ubi delitescebat, eductum, plenam in lucem afferatur, quippe quod, dum venerabilis Antonii Mariae sanctitatem affirmat, statuit atque praedicat, insimul eiusdem sacerdotis Christophori Bonavino rectum honestumque animum ostendit valideque commendat.

Antequam porro suam ederet attestationem, haec sibi ille praefanda duxit: « Devo cominciare la mia dichiarazione con un umile e fervido « ringraziamento alla bontà di Dio per avermi conceduto la grazia di « potere attestare, in forma così solenne, la mia venerazione per Monsignor « Gianelli. Possa egli dal Cielo, dove spero e credo ch'egli sia beato, aggra-

« dirla, come riparazione di tutte le amarezze e le pene, ch'egli ebbe a sof-
« frire per colpa mia! ». Mox autem, quum varia recensuisset capita, quibus propria innitebatur testis scientia, in quo consisteret suum cum venerabili Dei Famulo discidium, ingenue candideque aperuit, pergens sic fateri: « Causa di quella rottura fu un dissenso *puramente dottrinale, in cui tutto* « *il torto era mio;* ma rimase per parte mia inviolato, inalterabile il concetto, « che io aveva della sua santità, e tale rimase, grazie a Dio, anche nel tempo « corso delle mie posteriori aberrazioni. Quel razionalismo, che di negazione « in negazione giunse a precipitarmi fin negli abissi dell'incredulità e del- « l'apostasia, non arrivò mai a farmi dubitare della santità di Monsignor « Gianelli: e quante volte mi accadde di parlarne, non ho mai esitato a « confessare apertamente, invariabilmente: *Egli era un Santo.* Questa fede, « che in me sopravvisse ad ogni altra fede religiosa, non so che valore « possa avere in un processo di Canonizzazione; ma parmi valga almanco « ad attestare come e quanto fosse profonda, incancellabile l'impressione « che fece Monsignor Gianelli nell'animo mio, come in chiunque potè cono- « scere intimamente la sua vita. *È un'impressione, che non può farla se* « *non la vita dei Santi.* Non vorrei per amor suo peccare di temerità; ma « non posso astenermi dall'aggiungere ancora una parola. Credo che avesse « ragione il ministro di Dio, il quale, dopo ascoltata la mia confessione « generale, mi disse di dover benedire la memoria che io aveva serbata « del mio santo Vescovo; perchè lo avrà mosso ad avere pietà di me, a « farsi mio intercessore, per impetrarmi da Dio, da Gesù, da Maria la « grazia del ritorno a quella fede della Santa Chiesa Cattolica Apostolica « Romana, ch'era stata la luce della sua mente, la fiamma del suo cuore, « la vita di tutta la sua vita » (*Proc. Ordin. Ianuen.*, fol. 156 et seqq. et fol. 164 et seqq.). Hactenus de venerabili Antonio Maria Gianelli Christophorus Bonavino.

Equidem, utrique, et venerabili Dei Famulo et sacerdoti Christophoro Bonavino, sua cuique parte, quae ex descripta nuper attestatione, sponte velut sua, descendit, prout aequum et iustum est, attributa; ad incoeptum redeundo, ex iis, quae de amplitudine et ubertate allatarum probationum posita supra sunt, non difficile sane fuit necessaria adinvenire elementa. Quorum elementorum ope, exercitae a venerabili Dei Servo, qua sacerdote, qua parocho, qua episcopo, in conspectum prodierunt virtutes, eaeque, tamquam heroica qualitate praeditae et exornatae, solemni Apostolicae Sedis iudicio, approbatae declarataeque fuerunt, quaeque tantam adeptae subinde sunt novam firmitatem atque certitudinem, quanta eisdem obvenit ex duorum miraculorum accessione, de quibus e proposito agit non ita pridem editum riteque promulgatum Apostolicum Decretum.

Quamobrem in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die octava huius currentis mensis iulii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI habita sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Caietanum Bisleti, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Gianelli Beatificationem?* quotquot aderant, cum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, uno velut ore *tuto procedi posse* responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster supremum Suum iudicium Sibi de more prorogandum censuit, ut interea precationi suppeteret spatium ad impetrandam Sancti Spiritus illustrationem.

Hodierna vero die Dominica sexta post Pentecosten, religiosissime perlitato Eucharistico Sacrificio, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et Sanctae Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Gianelli Beatificationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri mandavit decimo tertio calendas augusti anno MDCCCCXXIV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

I

MONITA

DE USU FACULTATUM CONFESSARIIS PER ANNUM SANCTUM TRIBUTARUM DEQUE RATIONE INDULGENTIAE IUBILAEI LUCRANDAE, AD NORMAS CONSTITUTIONUM BENEDICTI XIV ET LEONIS XIII EXARATA, AUCTORITATE SSMI D. N. PII PP. XI AD HODIERNAM DISCIPLINAM ACCOMMODATA EIUSQUE IUSSU EDITA.

Constitutione Apostolica *Si unquam*, die XV huius mensis lata, poenitentiariis minoribus aliisque in Urbe et suburbio confessariis facultates tribuuntur sane amplissimae, quibus adeptio iubilaris veniae facilior tutiorque reddatur. Summopere autem interest ut iidem poenitentiarii et confessarii facta sibi potestate prudenter utantur, ne tantarum largitio gratiarum eâ vi eoque careat effectu, quem Sancta Mater Ecclesia indicendo piaculari anno sibi misericorditer proposuit.

Vestigia igitur decessorum suorum persecutus, qui huic necessitati sapientissime superiore aetate consuluerant, SS. D. N. Pius Papa XI decrevit, eorum monita, ad praesentem disciplinam accommodata, prouti infra exponuntur, retinenda esse et singulis, sive Ordinariis sive confessariis ecclesiarumque rectoribus, accurate servanda.

I. Confessarii praediscant ac memoriâ teneant indicem peccatorum, censurarum, poenarum impedimentorumque omnium, quorum absolutio vel dispensatio in facultatibus sibi concessis non comprehenditur; si qua autem eiusmodi occurrerint, meminisse eos oportet, non aliter posse se poenitenti providere, quam iis religiose servatis quae Codex praescribit can. 2254, 2290,

1045 § 3; servato praeterea – si confessarii non sint ex poenitentiariis pro Iubilaeo deputatis – can. 990 § 2.

II. Attendant praecipue, facultates extraordinarias sibi tributas exercere se valide posse tantummodo erga poenitentes qui confessionem peragant ad iubilaeum lucrandum praescriptam, atque unice in confessione sacramentali, nisi aliud concessio ipsa ferat. Ad locum autem quod attinet, quo licite vel etiam valide iubilarem confessionem audiant, servent tum Codicis praescripta, tum Ordinarii loci mandata, tum denique ea quae in ipso facultatum suarum indice statuta sunt.

III. Sua cuique, iubilaei causâ confitenti, sacramentalis poenitentia imponatur ad normas a theologis communiter traditas; nec ab ea imponenda, ut quae sacramenti integritatem compleat, idcirco confessarii se abstineant, quia poenitentem tam bene dispositum animatumque invenerint, ut coniicere sibi iure liceat, eum plenissimam iubilaei veniam esse consecuturum. Nec in sacramentalem satisfactionem opera aliunde iniuncta, etiam pro ipso iubilaeo, poenitenti imperent, nisi quo casu, spectata eius fragilitate, aliter provideri omnino nequeat.

IV. Si quis in occultas censuras ob partem quoquo modo laesam inciderit, eum ne ante absolvant, quam parti laesae, etiam scandalum reparando damnumque sarciendo, satisfecerit: aut saltem, si eiusmodi satisfactionem praestare ante non possit, vere graviterque promiserit se, cum primum licuerit, satisfacturum.

V. Si quando agatur de publicis censuris, quarum absolutio est poenitentiariis minoribus commissa, hi iniungendae satisfactioni haud aliter consulant, quam secundum praxim Poenitentiariae Apostolicae; ad huius vero Officium poenitentem dirigant cum suo de impertita a se censurae absolutione testimonio, in quo quidem poenitentis nomen, cognomen, dioecesim et censuram, in quam inciderat, publicam, cum plena eius venia, conscripserint. Officium autem S. Poenitentiariae poenitentem ad Ordinarium remittet, tradito Rescripto, quo testificabitur illum fuisse a publica eiusmodi censura in foro sacramentali absolutum,

ut possit, ad can. 2251, haberi tamquam absolutus in foro externo. Teneatur tamen poenitens, sub poena reincidentiae, parere reliquis Ordinarii mandatis, cui religioni esto clementius mitiusque cum reo agere, quem publice in romana peregrinatione poenituit.

VI. Eos qui, ad finem quoquo modo malum, monialium clausuram violaverint, in casibus etiam occultis, prohibeant nomine Apostolicae Sedis quominus in posterum ad illud monasterium eiusque ecclesiam accedant, moneantque praeterea, eos ita a censuris absolutos esse, ut, si prohibitionem neglexerint, in easdem eo ipso relabantur. Quodsi, pro poenitentis et rerum locorumque adiunctis, imponi ac servari ea prohibitio nequeat, consulatur E.mus Cardinalis Poenitentiarius Maior, qui, pro sua prudentia, quotiescumque necessitas id postulare videbitur, ea in re dispensabit.

VII. Religiosos vero, qui suam, mulieres introducendo, clausuram, similiter ad finem graviter malum, violaverint, ita a censuris, in quas iidem inciderint, absolvant, ut firma atque integra consistat officii et vocis activae ac passivae privatio, qua forte, ad can. 2342, 2°, in poenam mulctati iam sint.

VIII. A lectione librorum prohibitorum, eorum praesertim qui in can. 2318 § 1 sub excommunicationis poena vetantur, ne quemquam absolvant, nisi is libros, quos penes se retinet, Ordinario aut confessario ipsi aut alii, qui facultatem eosdem retinendi habeat, ante absolutionem tradiderit; sin minus, se eos, cum primum potuerit, destructurum aut traditurum, serio promiserit.

IX. Religiosos, apostatas a religione, ab excommunicatione can. 2385 lata ne absolvant, quamdiu extra Ordinem permanserint; attamen, si ii firmum habeant propositum ad religionem suam redeundi, congruo iisdem praefinito ad id exsequendum tempore, in foro interno absolvant, ea condicione ut in censuram recidant si intra praefinitum tempus ad religionem non redierint. At ii moneantur, se, quamdiu extra suae religionis domum commorentur, ab actibus legitimis ecclesiasticis excludi, privilegiis omnibus suae religionis privari, Ordinario loci commorationis subiici, atque obnoxios esse, etiam postquam redierint, aliis poenis

in can. 2385 statutis. Quotiescumque vero agitur de illo egressu, de quo in can. 646, si poenitens, rite dispositus, in foro interno absolvi potuit, remittatur, eo prorsus modo qui n. V describitur, ad Officium S. Poenitentiariae, a quo, ob opportuna remedia, ad Supremam Congregationem S. Officii deferendus erit. – Religiosus autem fugitivus, etiamsi ex Constitutionibus suae religionis in excommunicationem inciderit, absolvi, rite dispositus, in foro interno poterit, imposita obligatione ad religionem quam primum redeundi, eadem ratione eademque sub reincidentiae poena, ac pro apostatis a religione cautum est: praeterea, si sit in sacris, ea lege, ut suspensionem observet can. 2386 statutam.

X. Quodsi eiusmodi vel a religione apostatae vel fugitivi dixerint, velle se, ante quam ad religionem suam revertantur, poenarum mitigationem a Superioribus impetrare, in hoc quidem casu ne absolvantur, sed ad Superiores suos remittantur.

XI. Clerici in sacris Ordinibus constituti, qui delictum patraverint de quo in can. 2388, quotiescumque rite dispositi et scandalum reparare parati animo sunt, poterunt quidem absolvi, sed per S. Poenitentiariam, ut n. IX dicitur, ad S. Officium, tamquam irregulares, remittendi sunt.

XII. Etiamsi omnes Christi fideles, cuiusvis ordinis et gradus, ad Almam hanc Urbem, lucrandi iubilaei causa, advocentur atque invitentur, nulli tamen putent sibi datam, eorum, quorum interest, venia vel consensu posthabitis, adeundae Urbis libertatem. Itaque uxores et viri caveant, ne sua peregrinatio gravia familiae incommoda afferat; invitos, vicissim, parentes filii ne deserant. Episcopi ab dioecesi sua ne discedant, si qua gregi detrimenta metuant; sacerdotes ac reliqui de clero ne romanum iter ingrediantur, nisi Curia eos sua litteris munierit; religiosis, denique, peregrinari non licebit, nisi venia legitime a Superioribus impetrata, quos tamen dedeceat nimium se morosos praestare ac difficiles, et hortationem Benedicti XIV neglegere, qui in Litt. Enc. *Apost. Const.*, die 26 mensis iunii anni 1749 datis, § 7, « hac in re benigniores » eos futuros fuisse confidere se declarabat.

XIII. Confessio et Communio ad lucrandam piacularis Anni veniam imperatae nihil refert utrum visitationibus quattuor Basilicarum antecedant, an interponantur vel succedant; unum refert et necesse est, ut postremum ex praescriptis opus, quod etiam Communio esse potest, in statu gratiae, ad can. 925 § 1, compleatur. Si quis igitur post confessionem peractam, ultimo nondum completo opere, in letale rursus inciderit, iteret confessionem oportet, si sacram synaxim debet adhuc suscipere; secus, satis erit, ut, actu contritionis perfectae elicito, cum Deo reconcilietur.

XIV. Visitationes quattuor Basilicarum iis, qui, e sententia canonis 91, *incolae* sunt vel *advenae* intra Urbem aut intra fines paroeciarum quae in suburbio comprehenduntur, *vicies* peragendae sunt; *decies*, contra, omnibus, qui partes agri romani iis paroeciarum terminis finitimas incolunt, ut ceteris peregrinis.

XV. Ex decreto a Suprema Congregatione S. Officii lato die 26 mensis ianuarii anni 1911, quod can. 923 confirmatum est, praescriptae quattuor Basilicarum visitationes – nec refert quo ordine fiant – peragi queunt « a meridie diei praecedentis usque ad me- « diam noctem quae statutum diem claudit », licet concessionis documentum aliud sonare videatur, facta horarum supputatione secundum can. 33 § 1. Completa igitur quartae Basilicae visitatione, licebit, ut patet, a meridie et deinceps eiusdem Basilicae visitationem iterare, ad inchoandam seriem visitationum insequentis diei. Necesse, ceteroqui, non est invisentibus, ut per Portam Sanctam in Basilicas ingrediantur aut de iis exeant; immo etiam, Basilicis clausis vel aditu ad eas quavis de causa impedito, satis erit ad earundem fores vel gradus Deum exorare. At visitatio pia ac devota sit oportet, idest facta animo Deum colendi; quem quidem animum ipsa exterior reverentia aliquo modo patefaciat.

XVI. Praeter Basilicarum visitationes, ad Indulgentiam Iubilaei lucrandam preces quoque praescribuntur pro Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione et ad mentem Summi Pontificis, scilicet ad eos fines, quos Romanus Pontifex edixit, praecipue in Bulla Indictionis, velle se a Christi fidelibus Deo commendari. Quae quidem

preces, quamvis in singulis visitationibus iterari pie soleant, ab his tamen seiungi possunt; neque hoc precum officio atque onere exsolvitur quisquis ex peculiari indulto aut ex commissa Ordinariis confessariisve facultate a complendo statuto visitationum numero sit legitime dispensatus, etsi non cogitur toties preces iterare quot numero fuerint condonatae visitationes. Sufficit, ceteroqui, implicite et generatim ad mentem Romani Pontificis orare, oratione non quidem mentali, sed vocali, pro fidelium arbitrio deligenda, ut can. 934 § 1 edicitur, vel alternis cum socio; ex communi autem sententia officio huic satisfacit quicumque orationem dominicam, salutationem angelicam et doxologiam quinquies recitaverit. Mutis canone 936 consulitur.

XVII. Cum Ss.mus D. N. Pius Pp. XI benigne concesserit, ut in Urbe et suburbio quicumque semel Iubilaei indulgentiam sibi acquisiverit, is possit deinde animis defunctorum expiandis toties eam lucrari quoties iniuncta opera perfecerit, eam iterum iterumque profecto lucrabitur quisquis iterum iterumque opera praestiterit aut in Bulla Indictionis imperata aut, vi supervenientis Indulti vel dispensationis commutationisve legitimae, iis ipsis suffecta, sive praestare ante ad Bullae Indictionis praescriptum coeperit, deinde ad indulti formam perrexerit, sive ante ad unius indulti, deinde ad posterioris indulti, etiam diversi, formam praestiterit. Si quod autem supervenerit indultum, quo visitationum numerus, ab initio praescriptus, ad minorem redigatur, qui hunc nondum attigerit, visitationes ante peractas ad complendum numerum imputet; qui, contra, numerum ita imminutum iam attigerit aut excesserit, unam saltem novam quattuor Basilicarum visitationem, ut indulto fruatur, adiungat. – Qui autem, iustis de causis aut deminutione praescripti visitationum numeri aut commutatione, pluries quoque, a confessario impetrata, semel Iubilaeum acquisiverit, eum alias exinde deminutiones aut commutationes impetrare nefas esto, ita ut prioribus tantummodo concessionibus toties postea uti frui possit quoties velit Iubilaei indulgentiam defunctorum animis applicandam lucrari. – Quod vero attinet ad absolutionem a censuris ad aliasque dispensationis vel commutationis

gratias, si cui forte harum necessitas occurrerit postquam omnia praescripta ad lucrandum Iubilaeum opera implevit, concessu Sanctitatis Suae possit is semel iisdem gratiis uti frui. Verumtamen quicumque absolutionem a censuris aliasve dispensationis vel commutationis gratias tum impetravit, cum, primum, Iubilaei veniam lucratus est, si quidem denuo in censuram inciderit et reservatum casum admiserit aut novis votorum dispensationibus commutationibusve indigeat, a facultate is decidat Iubilaei iterum acquirendi atque a confessario ad usitatas Codicis normas tractetur. Integrum interea inviolatumque esto, quibus, a romana peregrinatione stabili impedimento prohibitis, Constitutione *Apostolico muneri*, pridie huius diei data, concessum est, ut extra Urbem possint, operibus iteratis, quae ab Ordinario vel a confessario suffecta sint, semel et bis tantum Iubilaei indulgentia frui, iis omnibus haud licere praeterea – quod, contra, iis licet qui in Urbe aut suburbio, item impedimento detenti, commorantur – toties in defunctorum suffragium eandem indulgentiam acquirere, quoties opera suffecta repetant.

XVIII. Absolutiones a censuris, si eas excipias quae datae sint ad reincidentiam, itemque commutationes votorum et dispensationes, ex facultatibus extraordinariis, per piacularem Annum, confitentibus Iubilaei causâ, semel concessae, in suo robore permanent et consistunt, etiamsi qui eas, sincero animo Iubilaeum lucrandi, impetravit, deinde, mutato proposito, cetera opera imperata intermiserit atque ab eo acquirendo destiterit.

XIX. Suspensio facultatum, per Constitutionem *Ex quo primum*, die quinto huius mensis latam, indicta ac denuntiata, ad Urbem eiusque suburbium minime pertinet, cum summopere intersit, per Annum Sanctum heic sacrorum operariorum copiam et auxilia poenitentibus e culparum caeno ad divinam gratiam revocandis nec imminui nec deficere. Quisquis igitur Romae eiusmodi facultatibus sit legitime munitus, eas per piacularem annum in Urbe et suburbio, intra fines concessionis sibi factae et temporis sibi praestituti, libere exerceat. – Ad indulgentiarum suspensionem quod attinet, eadem Constitutione *Ex quo primum* in-

dictam, cum Apostolica Sedes iam dudum decreverit, nonnullas indulgentias ab usitata per Annum Sanctum suspensione eximi, SS. D. N. eiusmodi indulta seu privilegia, etsi de iis in memorata Constitutione siletur, non revocat, modo authentice constet, ea ipsa fuisse et revera et in perpetuum concessa, ad can. 70, 71 et 60 § 2.

XX. Cum quattuor Basilicarum visitatio non sit opus per se praeceptum, sed tantummodo iis impositum qui libere velint Iubilaei veniae participes fieri, id visitationis onus, quotiescumque a confessariis privilegiatis debet, ex rationabili causa, totum vel ex parte poenitentibus remitti, ne commutetur in alia opera, quae ad peragenda poenitens sit alio obligationis proprie dictae titulo adstrictus.

XXI. Confessarii extra Urbem, qui facultatibus extraordinariis, Iubilaei causâ, per Constitutionem *Apostolico muneri* donati sunt, sciant, sibi licere hisce Monitis eatenus uti, quatenus ipsis applicari possint.

Haec igitur sunt *Monita*, quae ad praesentis disciplinae condicionem innovari atque in lucem edi iussit Ss.mus Dominus Noster Pius Pp. XI, ut constans et tuta omnibus praesto sit interpretatio et facultatum, quae vigebunt, et operum, quae praestanda sunt ad veniam Iubilaei consequendam, per proximum piacularem Annum.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Poenitentiariae, die XXXI mensis iulii, anno MDCCCCXXIV.

O. CARD. GIORGI, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

Silvius Fagiolo, *S. Poenitentiariae a Secretis.*

II

(Sectio de Indulgentiis)

DECRETUM

DE NORMIS IN CONCEDENDA ET LUCRANDA INDULGENTIA PORTIUNCULAE

Ut septimi pleni saeculi ab condito feliciter amplissimo Minorum Ordine et memoria et fructus quam diutissime permanerent, fel. rec. Pius Pp. X, Litteris motu proprio die IX mensis iunii anni MDCCCCX datis, benigne concessit, ut eo ipso dumtaxat saeculari anno, Portiunculae Indulgentia, quam vocant, ad alias proferri posset ecclesias atque oratoria, quae de Ordine Minorum non essent, necessarias atque opportunas ad rem facultates singulis locorum Ordinariis tribuendo.

Verum, id per insequentem annum, cum eiusdem indulgentiae lucrandae dies haud longe abesset, evenit, ut ad Supremam S. Officii Congregationem, cui tum munus moderandarum indulgentiarum incumberet, innumerabiles undique perferrentnr libelli, quibus postulabatur, placeret Apostolicae Sedi, aut indulta ante a quovis data prorogare aut nova eius generis largiri, ut, quo praestantissimo ecclesiis sane multis frui licuerat beneficio, id deinde postea fruendum consisteret. Iamvero Emi ac Rmi PP. Inquisitores Generales, cum sibi visum esset Christi fidelium vota posse utiliter admitti atque expleri, censuerunt certas quasdam leges praestitui oportere, ad quas Indulgentia Portiunculae in posterum concederetur. Ne tamen Ecclesiae filii, usquedum eiusmodi leges conderentur, tam insigni beneficio carerent, iidem Emi Patres, decreto die XXVI mensis maii anni MDCCCCXI lato, quod tamdiu valeret quoad aliquid aliud decerneretur, concessiones antea factas facultatesque Ordinariis locorum tributas sine die prorogarunt.

Opus a S. Congregatione S. Officii inchoatum Sacra Poenitentiaria Apostolica, cuius nunc est indulgentiarum concessionem usumque moderari, perficiendum cum sibi pro munere suo sumpsisset, re accurate perpensa, haec, quae sequuntur, ad Indulgentiam Portiunculae quod attinet, in posterum servanda esse decrevit:

I. Ut veneratio, qua Assisiense de Portiuncula Sacellum fideles prosequuntur, nihil unquam capiat detrimenti, immo etiam cotidie magis augeatur, in nulla ecclesia nulloque oratorio, vel Franciscalis cuiuslibet

Instituti, quod a memorato Sacello minus distet quam infra n. V praescribitur, haec Indulgentia altero die mensis augusti lucrifieri in posterum queat, etsi id antehac licuit, nisi ab iis tantum qui domum ecclesiae vel oratorio continentem incolant, modo tamen aut physice aut moraliter impediantur quominus ad idem Portiunculae Sacellum se conferant.

II. Perpetuae huius Indulgentiae concessiones, adhuc quoquo modo factae, integrae in posterum sunto, ea tamen condicione, ut normae, hoc decreto futuris concessionibus moderandis statutae, omnino serventur, si eam unice excipias quae ad distantiam pertinet.

III. Indulta omnia temporaria, scilicet aut ad certum tempus aut sine die aut ad beneplacitum a quovis legitime concessa, inde a die XXXI mensis decembris vertente anno abrogata habeantur ac cessent. Quodsi nova in futurum indulta alicunde postulari contingat, libelli, ad Sacram Poenitentiariam mittendi, ratio non habebitur, nisi Ordinarius loci preces commendet omnibusque perpensis de vera concessionis opportunitate atque utilitate testificetur.

IV. Si quando privilegium huius Indulgentiae largiendum sit, aedes sacrae praeferantur, quae B. Mariae Virgini Angelorum vel Francisco Assisiensi dicatae sint aut in quibus aliqua sedem habeat e Confraternitatibus seraphicis; quae aedes sicubi desint, templa cathedralia vel parochialia ceteris plerumque anteponantur.

V. Ecclesiae vel publica oratoria ut privilegio hoc locupletentur, distent oportet tria, ut vocant, chilometra ab aliis ecclesiis vel oratoriis quae ad aliquem Franciscalem Ordinem pertineant aut eodem privilegio fruantur.

VI. Si qua peculiari de causa haec Indulgentia semipublicis oratoriis concedenda videatur, eadem unquam ne faveat nisi communitati vel coetui fidelium, in cuius commodum oratoria illa erecta sint.

VII. Ordinariis locorum, parochis et ipsis rectoribus aedium sacrarum, in quibus privilegium insit, facultas esto, si quidem iustis de causis id expedire iudicarint, pro altero mensis augusti die, qui dominicus non sit, substituendi, ad Indulgentiam lucrandam, diem dominicum proxime insequentem.

VIII. In iisdem ecclesiis vel oratoriis, quamdiu, ex praescripto, invisentibus, Indulgentiae acquirendae causa, fidelibus patebunt, tamdiu Reliquiae S. Francisci Assisiensis vel B. Mariae Virginis, aut saltem Imago vel statua eiusdem Sancti vel B. Mariae Virginis Angelorum, venerationi fidelium propositae maneant. Publicae praeterea preces ibidem pro Summo Pontifice universaque militanti Ecclesia, pro haeresum exstirpatione peccatorumque conversione, pro pace et concordia omnium populorum,

Deo adhibeantur, quo tempore id fieri opportunius videbitur; sacerque iste ritus, praemissis tum B. Mariae Virginis Angelorum et Seraphici Patriarchae invocatione, tum Litaniis Sanctorum, Eucharistica benedictione absolvatur.

IX. Qui Indulgentiam Portiunculae lucrari cupiat, is admissa sua confiteatur, ab iisque, si opus sit, absolutus, sacra de altari libet; ecclesiam vel oratorium, privilegio ditata, invisat, precesque ad mentem Summi Pontificis de more fundat, idest saltem sexies *Pater*, *Ave* et *Gloria* in unaquaque earum visitationum, quas ad indulgentiam iterum iterumque impetrandam rite peragat.

X. Altero mensis augusti die vel die dominico proxime insequenti, condicionibus superiore n. IX statutis eos quoque stare oportet, si velint Indulgentiae compotes fieri, qui reliquis per annum diebus eo fruuntur indulto, ut sola sex *Pater*, *Ave* et *Gloria* recitatione, praeter alias, etiam Portiunculae Indulgentiam lucrari queant.

Quae quidem omnia Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XI, in audientia die XVI mensis maii subscripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, adprobavit promulgarique iussit. Contrariis quibuslibet, etiam specialissima atque individua mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Poenitentiariae, die X mensis iulii, anno MDCCCCXXIV.

O. CARD. GIORGI, *Poenitentiarius Maior.*

Silvius Fagiolo,
S. Poenit. Apost. a Secretis.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 15 luglio, la Santità di N. S. riceveva in udienza di formalità S. E. il Sig. Ramón Subercaseaux, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Chilì, per la presentazione delle lettere credenziali, e martedì 22 luglio, per lo stesso fine, parimenti riceveva in udienza di formalità S. E. il Sig. Augusto De Castro, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario del Portogallo.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 8 luglio 1914, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del S. Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali ed i Reverendissimi Prelati e Consultori teologi, che la compongono, hanno discusso e dato il loro voto, dapprima sul dubbio, detto del *Tuto*, per la solenne beatificazione del Ven. Antonio M. Gianelli, Vescovo di Bobbio, Fondatore della Congregazione delle Figlie di Maria Ssma dette dell'Orto; e quindi sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Suo Servo Giuseppe Cafasso, Sacerdote secolare, Rettore del Collegio Ecclesiastico di Torino, i quali miracoli si propongono per la di lui beatificazione.

Martedì 15 luglio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Giuseppa Rossello, del Terz'Ordine di San Francesco, Fondatrice delle Figlie della Misericordia.

II. Riassunzione della Causa di Canonizzazione della Beata Giulia Billiart, Vergine, Fondatrice delle Suore della Beata Vergine Maria.

III. Riassunzione della Causa di Canonizzazione del Beato Andrea Bobola, Sacerdote Professo della Compagnia di Gesù.

IV. Riassunzione della Causa di Canonizzazione del Beato Michele Garicoïts, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti del Sacro Cuore di Gesù, volgarmente detti di *Bétharram*.

V. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Suor Placida Viel, seconda Superiora Generale dell'Istituto delle Scuole Cristiane della Misericordia.

VI. Intorno alla revisione degli scritti dei Venerabili Servi di Dio Emanuele Ruiz e Compagni Martiri, dell'Ordine dei Frati Minori.

VII. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Domenica Mazzarello, Confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Beata Maria Vergine Ausiliatrice.

VIII. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria di Gesù Crocifisso, Religiosa Professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi.

IX. Finalmente intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Suor Teresa Couderc, Confondatrice dell'Istituto delle Suore di Nostra Signora del Ritiro nel Cenacolo.

Martedì 22 luglio 1924, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Venerabile Serva di Dio Maria Bernarda Soubirous, della Congregazione delle Suore di Carità e dell'Istituzione Cristiana *de Nevers*, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, per discutere il dubbio sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della medesima Venerabile, i quali vengono proposti per la sua Beatificazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

26 giugno 1924. Monsig. Salvatore Capoferri, *Maestro soprannumerario delle Cerimonie Pontificie.*

14 luglio » Monsig. Giuseppe Beltrami, *Cappellano comune soprannumerario.*

Assistente al Soglio Pontificio:

17 luglio 1924. Monsig. Settimio Caracciolo di Torchiarolo, Vescovo di Aversa.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

12 aprile 1924. Monsig. Emmanuele Zorzoli, della diocesi di Vigevano.
30 giugno » Monsig. Antonio Vabosa Braga, dell'archidiocesi di Fortaleza.

Prelati Domestici di S. S.:

11 febbraio 1924. Monsig. Marco Martini (Roma).
11 aprile » Monsig. Emmanuele de Sarzana (Roma).
12 » » Monsig. Lucio Ubezio, della diocesi di Vigevano.
23 maggio » Monsig. Guglielmo Keuenhof, della diocesi di Kansas City.
» » » Monsig. Giovanni J. Hogan, della medesima diocesi.
16 giugno » Monsig. Mario Micheli, della diocesi di Narni.
25 » » Monsig. Giuseppe Schlecht, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.

27 giugno 1924. Monsig. Michele Fitz Gerald, della diocesi di Brooklyn.
» » » Monsig. Giacomo Woods, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Edoardo Jones, della diocesi di Detroit.
30 » » Monsig. Lorenzo Gallinger, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.
» » » Monsig. Mattia Dünstmair, della medesima archidiocesi.
11 luglio » Monsig. Faustino Stangaitis, della diocesi di Sejna.
12 » » Monsig. Giuseppe Apap Bologna, della diocesi di Malta.
» » » Monsig. Massimino Russo, della diocesi di Avellino.
17 » » Monsig. Alfonso Blazques y Ballester, della diocesi dell'Avana.
19 » » Monsig. Giovanni Barry, della diocesi di Shrewsbury.
22 » » Monsig. Antonino Labate, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.
» » » Monsig. David Hasset Power, della diocesi di Galloway.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Placca dell'Ordine Piano:

28 giugno 1924. Al sig. marchese Pietro Pellegrini Quarantotti, Esente Aiutante Maggiore nel Corpo delle Guardie Nobili.
4 luglio » Al sig. conte Pietro Vial di Sant'Agata e Raccuja, dell'archidiocesi di Napoli.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

14 luglio 1924. Al sig. marchese Carlo di Montferrand (Francia).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, Classe civile:

16 maggio 1924. Al sig. cav. Pio Cavazzi (Roma).
13 giugno » Al sig. Guglielmo P. Larkin, dell'archidiocesi di Nuova York.
5 luglio » Al sig. Ermanno Schedy, della diocesi di Sant'Ippolito.
7 » » Al sig. marchese Orazio de Luca Resta, della diocesi di Conversano.
17 » » Al sig. prof. cav. Ettore D'Avack (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, Classe civile:

22 ottobre 1923. Al sig. Sebastiano Lapecorella, dell'archidiocesi di Bari.
13 giugno 1924. Al sig. Neal Power, dell'archidiocesi di San Francisco.
17 » » Al sig. Francesco di Sales Collet e Silva, dell'archidiocesi di San Paulo.
20 » » Al sig. Guglielmo G. Kelly, della diocesi di Brooklyn.
30 » » Al sig. Carlo Ricci, dell'archidiocesi di Milano.
2 luglio » Al sig. Guglielmo C. Prout, dell'archidiocesi di Boston.
7 » » Al sig. Francesco P. Mathews, dell'archidiocesi di Omaha.
9 » » Al sig. Conte Carlo Fernandez Concha (Cile).
10 » » Al sig. Roberto Egan, della diocesi di Oklahoma.

15 luglio 1924. Al sig. Enrico Besnard, della diocesi di Versailles.
19 » » Al sig. Amato Ippolito Hurel, della diocesi di Chartres.
» » » Al sig. Antonio Laurenz, della diocesi di Münster.
24 » » Al sig. Martino Tommaso Manton, dell'archidiocesi di New York.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

30 giugno 1924. Al sig. Salvatore Folchi, Tenente della Guardia Palatina d'Onore.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

25 giugno 1924. Al sig. Cav. Giovanni Guasta, dell'archidiocesi di Torino.
28 » » Al sig. Cav. Luigi Baldassari (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

17 giugno 1924. Al sig. Benedetto Calixto, dell'archidiocesi di S. Paulo.
20 » » Al sig. Eugenio Angerhausen, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Al sig. Giuseppe van Gemmeren, della medesima archidiocesi.
21 » » Al sig. Custa Elias Issa, della diocesi di Kerkouk.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

26 giugno 1924. Monsig. Giovanni Hauptmann, della diocesi di Brooklyn.
» » » Monsig. Ambrogio Schumack, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Vitta, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Bernardo O'Reilly, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Timoteo Hickey, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giacomo Kelty, della medesima diocesi.
27 » » Monsig. Filippo Orta, dell'archidiocesi di Ferrara.
3 luglio » Monsig. Giovanni Lastovicka, della dioc. di Hradec Kralovè.
» » » Monsig. Martino Hettiger, della diocesi di Würzburg.
5 » » Monsig. Gregorio Lindermayr, della diocesi di Augsburg.
» » » Monsig. Giuseppe Darmanin, della diocesi di Malta.
» » » Monsig. Antonio Bonnici, della medesima diocesi.
8 » » Monsig. Giovanni Brianda, della diocesi di Ozieri.
11 » » Monsig. Giuseppe Morcos, del Patriarcato di Gerusalemme.
12 » » Monsig. Michele Buzalka, dell'Amministrazione Apostolica di Tirnava.
» » » Monsig. Giuseppe Minarik, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Carlo Wiedermann, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Michele Bubnic, della medesima Amministrazione.

12 luglio 1924. Monsig. Giuseppe Srobar, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Stefano Rovensky, della medesima Amministrazione.
15 » » Monsig. Mariano Rampolla del Tindaro, dell'archidiocesi di Palermo.
16 » » Monsig. Enrico Klisserath, della diocesi di Treviri.
19 » » Monsig. Zdzislao Luczycki, della diocesi di Lublino (Polonia).
21 » » Monsig. Antonio Maria Sini, della diocesi di Ozieri.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

27 giugno 1924. Il sig. conte Luigi Molinier, della diocesi di Aire e Dax.
28 » » Il sig. visconte Enrico Agostino d'Estiennes d'Orves, della diocesi di Nizza.
15 luglio » Il sig. Giorgio de Noaillat, dell'archidiocesi di Tours.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

30 giugno 1924. Monsig. Roberto Rossi, della diocesi di Cagli e Pergola
9 luglio » Monsig. Giuseppe Di Lazzaro, della diocesi di Larino.
» » » Monsig. Alfredo Santorelli, della medesima diocesi.
10 » » Monsig. Biagio Orfei, della diocesi di Cagli e Pergola.
» » » Monsig. Rodolfo Serra, dell'archidiocesi di Genova.
14 » » Monsig. Pasquale Mattalia, dell'archidiocesi di Torino.
18 » » Monsig. Luigi Arrigoni, della diocesi di Sarsina.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

5 luglio 1924. Il sig. Tommaso Garavini (Roma).
8 » » Il sig. Giovanni Boros de Zelene, della diocesi di Csanad.
» » » Il sig. Eleuterio Fischer, della medesima diocesi.

Confessore della Famiglia Pontificia:

1 luglio 1924. Rev.do P. Maestro Giuseppe Maria Ducceschi, dell'Ordine dei Servi di Maria.

NECROLOGIO

28 giugno 1924. Mons. Giovanni Giuseppe Tournier, Vescovo tit. di Ippona Zárito.
15 luglio » Monsig. Brizio Meuleman, Arcivescovo di Calcutta.